

[Poul Claussen.]

Jeg vil gerne med det samme gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Jeg er glad ved, at det ærede medlem ikke deler sine kommunale kollegers opfattelse af Glyptotekets økonomi og altså ikke deler den opfattelse, at Glyptoteket skulle begynde at sælge ud af kunstværkerne. Jeg er ikke meget kunstkyndig, det indrømmer jeg, men det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde, selvom han var uenig med sin kollega på rådhuset, at det ikke var sikkert, at samtlige kunstværker egnede sig til at opbevares til evig tid, men at nogen udskiftning kunne tænkes; det ærede medlem sagde dog ikke, det skulle ske ved salg. Det ærede medlem nævnte nogle franske skulpturer, der nærmest stammede fra klunketiden, og kom senere ind på at omtale et fremragende kunstværk, som han betegnede som i tiptop international klasse. Må jeg have lov til at sige, at jeg er bange for, at hvis man skulle stive økonomien på Glyptoteket af ved at begynde at sælge ud, således som det ærede medlems kollega på rådhuset ville, var det næppe mange penge, man kunne få for klunkekunstværkerne. Det var dem i tiptop international klasse, der kunne være tale om, hvis man skulle have et pengebeløb ind af virkelig betydning. Jeg er glad for, at det ærede medlem ikke er inde på tanken om, at der skal laves udsalg på Glyptoteket.

Undervisningsministeren (Bomholt): Jeg takker for den saglige debat og dens interessante indlæg, herunder også for dens nødvendige kommunalpolitiske indslag.

Jeg takker det ærede medlem hr. Lars M. Olsen for det kyndige indlæg. Det er utvivlsomt rigtigt, at Glyptoteket er den fornemste samling i vor hovedstad, og det er ligeledes rigtigt, at den nu foreslåede støtte må ses i relation til en gave af overordentlig stor værdi.

Det ærede medlem ville ikke gå med til at stryge de afgiftsfri dage, men rejste spørgsmålet, om ikke der kunne gennemføres en mere effektiv propaganda for besøg i den værdifulde institution. Måske kunne der gøres en sådan større propaganda; antallet ca. 30 000 betalende pr. år er, det indrømmer jeg, beskedent.

Det ærede medlem kom derefter ind på

problemet kunsten ud til folket og nævnte en række ønsker på dette område. Jeg kunne på så godt som alle disse punkter være fuldt ud enig med det ærede medlem. Det er naturligvis rigtigt, at der må begyndes i skolerne, og det er også rigtigt, at vi i så vid udstrækning som muligt bør have kunst på arbejdspladserne. Ikke mindst i skolerne spiller det en betydelig rolle, at der kommer god kunst på væggene, således at skolerne i denne henseende kan komme til at ligne gode hjem. Selvom reproduktionsteknikken i vor tid har nået et højt stade, er det dog nummer eet at få ægte kunst på væggene, og her gøres i vore dage adskillige gode bestræbelser; jeg kan nævne et enkelt eksempel fra en skole i Viby ved Aarhus. Her findes originalbilleder af tidens allerstørste danske kunstnere, og der er således skabt noget ganske overordentlig positivt i skolens opdragelse til medmenneskelighed. Hvis ikke skolerne selv har råd til at købe billeder, er der måske mulighed for, at de kan nyde godt af en vandredstilling.

Siden 1929 har undervisningsministeriet ydet tilskud til vandredstillinger af kunst i gymnasieskolerne. Der ydes for tiden et årligt tilskud på 3 000 kr. samt et tilsvarende beløb fra Ny Carlsbergfondet — det er ganske interessant at se, at Ny Carlsbergfondet også indtræder i denne funktion. Nogle af billederne er udlånt fra statens museum for kunst og Ny Carlsbergfondet. Indtil videre er det dog kun 6—7 skoler, der kan nyde godt af vandredstillingerne, men ved siden heraf får skolerne andel i undervisningsministeriets kunstindkøb, der fordeles hvert tredje år; efter tur får ca. 20 statsskoler et af disse kunstværker til varig ophængning på skolerne.

Forsåvidt angår folkeskolerne findes der på de årlige finanslove en bevilling på 3 000 kr. til indkøb og fordeling af kunstblade til landsbyskolerne, hvilket vel må siges at være et særdeles beskedent beløb set i forhold til landsbyskolernes antal. For beløbet indkøbes og mangfoldiggøres grafiske værker af danske kunstnere, og de skoler, som er interesseret i erhvervelse af sådanne kunstblade, får dem tildelt til ophængning i deres lokaler mod at sørge for indramning af billederne.

Jeg vil desuden gerne nævne, at der i 1952 på privat initiativ stiftedes en forening ved